

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

- > be for real democracy? (blz.2)
- > Europa, waar de corruptie floreert. (blz. 6)
- > Copyrightlobby (blz. 8)
- > Waarom de staking tegen de regering Di Rupo I steunen? (blz. 11)
- > Colofon en agenda (blz. 12)

Onze boodschap aan Di Rupo en Barosso:

VLAANDEREN IS

NIET TE KOOP!!!

Be for real democracy?

Sinds de moeilijke regeringsvorming na de verkiezingen van 2007 werden allerlei initiatieven genomen, die zich allemaal voorstelden als initiatieven om België te herdenken. De G-1000 die België zou verlossen van de - dixit Van Reybrouck- "dictatuur van de verkiezingen", de Camping 16-actie van reclameman Guillaume Van der Stighelen, de Shamebetoging van zoon De Clerck, etc... Het laatste wapenfeit is een petitie voor een federale kieskring, onder de naam "Be for Democracy", ondertekend door de halve Vlaamse beau monde.

Zonder te vervallen in stigmatisering als belgicistisch initiatief, vraagt dit toch om een analyse.

1. Een federale kieskring voor een federaal België

Be for Democracy heft zijn manifest aan met de stelling dat diegenen die willen besturen, verantwoording moeten afleggen aan de gehele bevolking. Met de nadruk op: geheel. Hieruit concludeert men dat een deel van de federale Kamer van Volksvertegenwoordigers moet verkozen worden via een federale kieskring.

Klinkt op zich niet onlogisch, maar waarom zou die stelling enkel opgaan voor België?

In 2009 trokken de Vlamingen naar de stembus om ons Vlaams parlement te kiezen. Zo'n 4,7 miljoen Vlamingen konden via potlood of computer bepalen wie hen zou vertegenwoordigen als Vlaams parlements lid. Echter, slechts 1,3 miljoen van hen (namelijk enkel de kieskring Antwerpen) kregen de kans om zich uit te spreken voor of tegen Kris Peeters. Men kan voor of tegen Kris Peeters zijn, maar hij wordt niet beschouwd als louter de minister-president van de Antwerpenaren. Hij wordt evengoed als minister-president aanvaard door de West-Vlamingen, door de Limburgers,... als door de Antwerpenaren.

In 2009 trokken ook de Walen naar hun stembus. 2,4 Waalse kiesgerechtigden konden bepalen welke parlementairen het Waals parlement mochten bevolken. Slechts een goede 200.000 ervan kregen ook de mogelijkheid om zich uit te spreken voor of tegen Rudy Demotte. Demotte was immers kandidaat binnen de kieskring Doornik-Aat-Moeskroen. Geen enkele Luikenaar, Carolo of Luxemburger die mogelijkheid kreeg zich uit te spreken over Rudy Demotte. En toch wordt hij algemeen beschouwd als de minister-president van alle Walen.

Dat is iets wat we ook in het buitenland zien.

Angela Merkel werd tijdens de Duitse Bundeswahl van 2009 verkozen in Bundesland Mecklenburg-Voor-Pommeren, meer bepaald voor het kiesdistrict Stralsund-Noord-Voor-Pommeren-Rügen. De Duitsers uit Beieren, Saarland, Hessen of zelfs andere delen van Merkels deelstaat kregen dus niet de mogelijkheid om te stemmen voor of tegen Merkel. Toch beschouwt vriend en vijand haar als de kanselier van heel Duitsland.

David Cameron stelde zich bij de Britse parlementsverkiezingen kandidaat in Witney, een stadje nabij Oxford van zo'n 20.000 inwoners. Desondanks beschouwen de Engelsen hem niet als de eerste minister van Witney, maar van heel Groot-Brittannië (in Schotland, Wales, Cornwall en het noorden van Ierland hebben ze hier wel een andere mening over, uiteraard).

Op enkele uitzonderingen na (zoals Zuid-Afrika en Oostenrijk) bestaat het idee van een federale kieskring ook in geen enkele federale staat.

Maar in 2010 werd Elio Di Rupo bij de Belgische federale verkiezingen verkozen in de kieskring Henegouwen. En de man wordt door een niet onbelangrijk deel van de bevolking aanzien als een vertegenwoordiger van Wallonië, niet van België. Een link leggen tussen beide (de kieskring enerzijds, en het al dan niet beschouwd worden als vertegenwoordiger van het heel land) is wel bijzonder vreemd. Veel Luikenaars, die evenmin op hem konden stemmen, beschouwen hem wél als hun premier. Veel Vlamingen, die net zo min als de Luikenaars voor of tegen Di Rupo konden stemmen, beschouwen hem echter louter als een Waals politicus.

Het manifest van Be for Democracy biedt geen antwoord op de vraag waarom België een federale kieskring zou nodig hebben, terwijl andere overheden het probleemloos zonder eengemaakte kieskring stellen.

2. Een federale kieskring, voor federale parlementairen

Het pleidooi van Be for Democracy pleit niet voor het afschaffen van de provinciale kieskringen. Naast de bestaande kieskringen, zou er een nieuwe federale kieskring komen. De Pavia-groep, wiens kopstukken tevens voortrekkers zijn in dit Be for Democracy-initiatief, stelde voor om 15 zetels van de Kamer van Volksvertegenwoordigers te reserveren voor deze federale verkozenen. 9 worden voorbehouden voor Nederlandstaligen, 6 voor Franstaligen (waarmee de Duitstaligen even over het hoofd gezien worden).

De overige 135 parlementsleden zouden verkozen worden volgens de provinciale kieskringen. Je hebt dus parlementsleden die verantwoording moeten afleggen aan alle Belgische kiesgerechtigden, en je hebt parlementsleden die enkel aan hun eigen provincie verantwoording moeten afleggen.

Nochtans stelt Be for Democracy dat iedereen die wil besturen, verantwoording moet afleggen aan de gehele bevolking. Niet iedereen dus.

3. Een federale kieskring, voor federale ministers

Wanneer Be for Democracy ervoor pleit dat diegenen die willen besturen, verantwoording moeten afleggen aan de gehele bevolking, impliceert dit ook de ministers. En het staatshoofd, naar men zou kunnen vermoeden...

Deze ministers zullen dan gekozen moeten worden tussen de 15 federale verkozenen. Die 9 Nederlandstalige federale vertegenwoordigers zullen deels tot de meerderheid, deels tot de oppositie behoren. En hetzelfde geldt voor de 6 Franstalige federale vertegenwoordigers. Dit wordt behoorlijk problematisch voor een federale regering met 13 ministers (paritair verdeeld) en 6 staatssecretarissen.

Vandaag worden ministers niet verkozen door het volk, maar door het parlement (men moet het vertrouwen krijgen van het parlement).

Volgens het initiatief Be for Democracy moeten ministers door het volk verkozen worden. Je kan je echter de vraag stellen: welke democratische meerwaarde biedt het, om te bepalen dat politici eerst moeten verkozen zijn tot parlements lid om minister te kunnen worden. Dit zijn immers twee verschillende functies. Een capabel parlements lid van de Wetgevende Macht is niet noodzakelijk een capabel minister van de Uitvoerende Macht. Is de scheiding der machten intussen niet al voldoende ondergraven?

Wanneer ministers verkozen moeten worden, zouden ze zich dus kandidaat moeten stellen als minister, en niet (louter) als parlements lid. Zo'n verkiezing van uitvoerende mandaten, zien we vandaag al in een aantal faciliteitengemeenten waar schepenen rechtstreeks verkozen worden. Het gevolg is echter, dat sommige schepenen tot de meerderheid, en anderen tot de oppositie behoren.

België zou dan bestuurd worden door meerderheidsministers en oppositieministers. Volgens de laatste kiesuitslag, zouden we dan mogelijk een staatshoofd verkozen hebben dat tot de oppositie behoort.

4. Een federale kieskring, voor federale manipulatie

Volgens Be for Democracy moet de federale kieskring de politieke impasse voorkomen en verdere polarisatie vermijden.

Het vermijden van een politieke impasse en verdere polarisatie, zijn politieke stellingnames. Het is even eerzaam om hiervoor als hiertegen te pleiten.

Het is bedenkelijk om je kiessysteem te hervormen, om zo een bepaalde politieke stelling te bevoordelen. Wanneer we zoiets niet aanvaarden van de Hongaarse premier Viktor Orbán, moeten we dat ook niet in eigen land aanvaarden.

Maar het gaat verder.

Wanneer men bepaalt dat deze federale verkozenen moeten verdeeld worden tussen 9 Nederlandstaligen en 6 Franstaligen, wordt de deur opengezet voor extra communautaire manipulatie. Zo kan N-VA een officieel Franstalige lijst indienen in Wallonië (Alliance néo-flamande, bijvoorbeeld), en z'n Vlaamse kiezers massaal oproepen voor deze lijst te stemmen. Op deze manier kunnen zij een aantal van deze Franstalige parlementsleden afsnoepen. Omgekeerd kan men in Wallonië oproepen massaal op de FDF'ers op de Nederlandstalige lijst te stemmen, om officieel Nederlandstalige parlementsleden af te snoepen. Sommige federaal verkozen parlementsleden hebben dus meer stemmen nodig dan anderen.

5. Conclusie

Hoe dit kan zorgen voor meer Democracy, is niet echt duidelijk. Nochtans zijn er wel degelijk manieren denkbaar om het democratisch gehalte van de verkozen instellingen te verhogen. Enkele pistes zijn o.m.:

- een consistentere doortrekken van een van de twee logica's tussen dewelke de Belgische burgerlijke democratie hinkelt: in sommige gevallen gaat men er nu van uit dat er geen onderscheid tussen 'de Belgen' bestaat en dus dat een eenvoudige meerderheid volstaat om zelfs 'communautair gevoelige' materie te behandelen en om een federale regering te legitimeren, terwijl er in andere gevallen uitgegaan wordt van een dualiteit die alarmbelprocedures en bijzondere wetten (en dus een meerderheid in iedere taalgroep) noodzaakt;
- de afschaffing van de kiesdrempel;

- de blanco stemmen ook een vertegenwoordiging geven in het parlement, namelijk door een evenredig aantal blanco (dus lege) zetels;
- de verkiezing van het staatshoofd (hetzij één persoon, hetzij een collectief zoals in Zwitserland);
- democratisering van de toegang tot de massamedia;
- de invoering van procedures om permanente afzetbaarheid mogelijk te maken, zoals dit o.m. reeds bestaat in Cuba, Venezuela en zelfs Zwitserland en de VS;

Maar belangrijker nog dan de 'procedurele' kant van de democratie is om de democratie uit te breiden naar die domeinen die haar onttrokken worden en die nochtans cruciaal zijn in het maatschappelijke leven, d.w.z. de economische sfeer. Dit behelst democratisering van de arbeidsplaatsen, maar ook het herstel van de nationale soevereiniteit en het macht geven aan de verkozen organen van de gemeenschap. Welk nut heeft het immers om te discussiëren over hoe een parlement moet worden verkozen, indien het een bijna ceremoniële functie heeft in verhouding tot de beslissingen van de EU en andere supranationale organen, en als autonome bevoegdheid bij wijze van spreken slechts over de kleuren van de staatsvlag kan beslissen?

Economie

Europa: waar de corruptie floreert...

Sommigen stellen terecht dat corruptie van alle tijden is, net zoals de misdaad. De predikers van het conservatisme maken er een gebedsmolen van. Corruptie heeft morele aspecten, maar met moraliseren alleen komen we er niet. Corruptie is voor alles een sociaal-politiek fenomeen. De schaal van corruptie heeft vnl. te maken met de sociaal-politieke omgeving waarin corruptie al dan niet kan gedijen.

Het is duidelijk dat met de mondialisering, met de deregulering van de financiële markten, met de invloed van grote misdaadssyndicaten en de neoliberale ideologie van 'ieder voor zich' de politieke voorwaarden werden gecreëerd voor de 'groei' van de corruptie.

Op de jaarlijkse bijeenkomst van de corruptiewaakhond *Transparency International (TI)* werd gesteld dat zowel ambtenaren als bedrijfsmanagers op hoog niveau mede schuldig zijn aan de huidige financiële crisis. Structureel

liegen over de overheidsfinanciën (cfr. bv. Griekenland), witwaspraktijken, fraude, belastingontduiking,... verrijken de hoge ambtenaren en verarmt de gemeenschap. Griekenland staat lager dan Colombia en El Salvador op de jaarlijkse corruptie-index van TI. Ook Roemenië en Bulgarije scoren slecht. Jana Mittermaier, Directeur Europa van TI stelt dat onderzoek van haar instelling heeft aangetoond dat het bedrijfsleven zich op grote schaal schuldig maakt aan omkoping. Ook de financiële crisis in 2008 is volgens haar ontstaan door corrupte praktijken. Topmanagers van banken hebben het in hen gesteld vertrouwen misbruikt om er rijker van te worden. Door gebrek aan adequaat toezicht en nauwe vervlechting van bankiers, toezichthouders en politici kon de financiële crisis ontstaan.

De strijd tegen corruptie is in wezen een democratische strijd en een strijd tegen de basisregels van het kapitalisme van vandaag. Corruptie geeft vrij spel aan de grote misdaadorganisaties, vervalst de handel en de rechtsgang, verzwakt de gemeenschap en de democratie en kost de inwoners van een land handenvol geld. Er is aan regelgeving geen gebrek. Des te meer aan politieke wil. Volgens Mittermaier is de strijd tegen belangenverstrengeling topprioriteit. Het gaat om de 'draaideurmensen' uit de politiek die in het bedrijfsleven of als lobbyisten gaan werken of andersom. Als de politieke klasse zo verweven is met de belangen van banken en bedrijven, dan kan geen beleid meer verwacht worden van de politieke klasse die de belangen van de bevolking vooropstelt. Mittermaier hoopt dat de bevolking zich steeds meer afkeert van dat soort politici en bedrijfsleiders en ze op een of andere manier straft door publiek haar ongenoegen te uiten, er actie tegen te voeren, of er niet meer voor te stemmen bij verkiezingen (cfr. topbankiers van grootbanken die met overheidsgeld moesten gered worden, liberale politici die het als een tweede natuur beschouwen, politici als Jean-Luc Dehaene, Steve Stevaert, Luc Van den Bossche,...).

Volgens Mittermaier is de opstand tegen corrupte tirannen in de Arabische landen een hoopvol teken. Maar ze is minder enthousiast over de opkomende economieën zoals China, India, Rusland waar de corruptie een essentieel onderdeel blijkt te zijn om een beperkt aantal toplui te verrijken tegenover een arme en machteloze bevolking (die ook in de zogenaamde groeilanden steeds meer in verzet gaat tegen de politieke en economische klasse aan de macht).

De afgelopen weken was er veel te doen om het vraagstuk van de auteursrechten op het tot nog toe weinig gecontroleerde internet. In Europa en de VS laggen enkele wetsvoorstellen op tafel die het kunnen afdwingen van het auteursrecht op internet zouden moeten versterken - zeg dus maar gerust het internet zelf drastisch aan banden leggen. In de VS zouden op 24 januari twee wetten gestemd moeten worden: SOPA (Stop Online Piracy Act) en PIPA (Protect IP act). Daarnaast is er het wereldwijde handelsverdrag ACTA (Anti-Counterfeiting Trade Agreement) dat vooral door de VS en Europa opgedrongen wordt en de intellectuele eigendomsrechten wereldwijd moeten regelen. Bij deze laatste liggen vooral China en Rusland dwars. Al deze nieuwe wetten zijn symptomen van een verbeterde campagne van de grote bedrijven om het veel te vrije en onberekenbare internet aan banden te leggen.

SOPA en PIPA kregen meteen enorme tegenwind; grote namen uit het internetmilieu, waaronder Wikipedia en Google, protesteerden luid (de eerste zelfs met een dag virtuele 'staking'). Talloze non-profitorganisaties, internetbedrijven, sociale mediasites en sociale bewegingen bonden de strijd aan. Het conflict escaleerde toen Amerikaanse en Nieuw-Zeelandse autoriteiten op basis van de (nog niet gestemde!) wetten de website MegaUpload offline haalden. Die site had een enorme impact op het internetverkeer (soms tot 5 procent van de totale traffic) en was al enige tijd een doorn in het oog van de copyright-lobby omdat hij gebruikt werd om heel wat rechtendragend materiaal de wereld rond te zenden. MegaUpload had geen politiek karakter; de sluiting ervan door de autoriteiten op zich ook niet, maar de reactie ertegen wel: het hackerscollectief Anonymous lanceerde een van de grootste 'cyberaanvallen' ooit en legde talloze websites plat van muziek- en filmstudio's tot die van het FBI zelf. Anonymous kwamen we eerder al tegen als een eerder los netwerk van internetactivisten die onder meer Wikileaks steunden toen oprichter Julian Assange gevisieerd werd, maar ook al Wall Street aanpakte en zelfs een rol speelde in de 'Arabische lente' toen de voormalige dictators van Egypte en Tunesië het protest trachtten te breken door een 'internet-blackout'.

Vandaag richten de internetactivisten dus hun pijlen op wat misschien wel de meest onderschatte bedreiging was voor het internet tot nog toe: de copyrightlobby. Deze probeert al jaren het anarchiserende karakter van het internet onder controle te krijgen. Het zijn initieel vooral de grote platenfirmas en film- en tv-studios die voor een strengere wetgeving lobbyen. Deze multinationals slagen er ook keer op keer in het auteursrecht te verlengen. Koploper in deze is Disney, dat de auteursrechten op het figuurtje Micky Mouse

al meermaals dreigde te verliezen (het auteursrecht is beperkt in de tijd). Disney wist dat recht telkens nog eens te verlengen zodat vandaag het auteursrecht al is opgetrokken tot de duur van het leven van de auteur (in dit geval Walt Disney zelf) plus zeventig jaar. Er wordt inmiddels druk gelobbyd om de rechten nog eens te verlengen (bij voorkeur voor eeuwig uiteraard). Tot zo'n twintig jaar geleden kon het auteursrecht redelijk gemakkelijk afgedwongen worden. Wie materiaal gebruikte zonder toestemming van de wettelijke eigenaar werd simpelweg gecensureerd: de publicaties werden uit de handel genomen en vernietigd en de daders vervolgd. Met de komst van het internet kregen de autoriteiten het heel moeilijk om dat auteursrecht nog af te dwingen. Een fundamenteel verschil met de klassieke media is immers het immateriële karakter van internetdata: bits en bytes kunnen naar believen gekopieerd en verspreid worden tot in het oneindige, wat bijvoorbeeld met boeken, platen, cd's en cassetten veel moeilijker was. Materiaal kan zo in een mum van tijd de hele wereld rond gaan en letterlijk bij miljoenen mensen terecht komen - miljoenen mensen die het op hun beurt verder delen en daarmee, strikt genomen, vatbaar zijn voor vervolging. De SOPA- en PIPA-wetsvoorstellen moesten precies dat meer mogelijk maken.

Met deze wetsvoorstellen zou op papier zo ongeveer iedere facebook-gebruiker of youtube-uploader vervolgd kunnen worden – met straffen tot zelfs vijf jaar cel. Iedereen die al eens een foto, videoclip, muziekje, cartoon of wat dan ook deelde pleegt inbreuk op de auteursrechten. In de praktijk valt zo'n massale vervolging moeilijk te organiseren en dus regelde de nieuwe wetten de mogelijkheid om de websites zelf te verbieden. Een enkele inbreuk was voldoende. Wikipedia klaagde dit onmiddellijk aan, met als argument dat het volstond dat een enkele gebruiker een overtreding zou moeten begaan om het voortbestaan zelf van het hele Wikipediaproject in gevaar te brengen. Op die manier kon de site zelfs het doelwit worden van een bewuste sabotagepoging. Sites als Facebook, Twitter en Youtube zouden al wat geplaatst wordt voortaan zwaar moeten controleren en censureren - wat in de praktijk zou neerkomen op het censureren van zowat 95 procent van de geplaatste 'content' en het verbannen van de overgrote meerderheid van de gebruikers. Zelfs naar Chinese normen zou dit neerkomen op ongeziene censuur.

De argumenten van de copyrightlobby zijn zoals vanouds uiteraard dat de inkomsten van 'de artiesten' in gevaar zijn. Vreemd genoeg zijn er talloze voorbeelden van artiesten die net promotie maken via sites als youtube. Voor de platenfirmas zelf is het auteursrecht wellicht nog een geldige reden, maar voor de politiek zou dat eigenlijk niet zijn: economisch gezien brengt het vrije internet vandaag véél meer op dan de klassieke media (Hollywood slaagt er overigens in via allerlei boekhoudtechnieken zowat elke kaskraker zware verliezen te laten boeken: de voorbije jaren was er niet één enkele film uit de

Hollywoodstudios die een dollar winst maakte). Belastinginkomsten zijn dus al zeker geen argument voor de politiek om de copyrightlobby een hand boven het hoofd te houden. Er zit een veel gevaarlijker tendens achter deze lobby: de copyright-kwestie is eerder het excuus om overheidscontrole over de politieke kant van internet te verkrijgen. Het gebruik van internet als politiek agitatiemedium kende de voorbije jaren een enorme vlucht vooruit (we hebben al enkele recente voorbeelden vernoemd, maar we kunnen daar bijvoorbeeld nog de Occupy beweging aan toevoegen, die sterk steunt op internet-communicatie). Clandestiene vrije pers bestond vroeger al wel: niet weinig politieke bewegingen hadden hun eigen drukpersjes waarmee ze zelf propagandamateriaal maakten - in heel wat gevallen zelfs illegaal. Internet biedt datzelfde, maar dan veel grootschaliger, veel goedkoper, en veel moeilijker te controleren. Toen de hackersgroep Anonymous de tegenaanval inzette op de copyrightlobby als antwoord op het vervolgen van de site MegaUpload, lieten ze ook verstaan dat ze bezorgd waren dat dit slechts een eerste precedent zou vormen om de totale censuur van het net voor te bereiden, vooral met het oog op het monddood maken van oppositiebewegingen.

Hoewel het internet als medium in zijn huidige interactieve vorm amper vijftien jaar oud is, is wat er zich vandaag afspeelt op termijn van groot belang. Het net is meer geworden dan louter een speeltje voor 'nerds' en technuten: het is een wezenlijk onderdeel van onze maatschappij geworden. In de virtuele wereld speelt 'informatie' tegelijkertijd de rol van consumptieproduct als productiemiddel, om het in klassiek marxistische termen te zeggen. Maar, om in die terminologie te blijven, zouden we kunnen zeggen dat er tot nu toe sprake is van een soort anarcho-communisme, een klassenloze maatschappij waar alles het collectief bezit van de gebruikers zelf is. De auteursrechten zijn het equivalent van het proberen invoeren van het privaat eigendom van die productiemiddelen - en daarmee een veel scherper verdeeld klassenconflict in te voeren. Tot nog toe was toegang tot en gebruik van het internet eerder een kwestie van studiewerk (men moest wel over een minimale kennis beschikken van programmeren en gebruik van het medium, vandaar het imago dat internet had als speeltuin voor 'geeks' en 'nerds') maar dat speelt steeds minder een rol door het steeds interactiever en gebruiksvriendelijker worden, in zoverre dat vandaag nagenoeg iedereen het medium wel op de een of andere manier gebruikt (en er tegelijk afhankelijker van geworden is). Het afdwingen van het auteursrecht zou deze vrije toegang weer ongedaan maken en in de praktijk een vorm van 'klassenstrijd' inluiden in 'cyberspace' werkwoord. De verbeterde reactie van internetactivisten tegen de aanvallen door overheid en copyrightlobby was dan ook te verwachten.

De golf van protestacties leidde tot een eerste succes, het Amerikaanse Congres stelde het stemmen van de twee wetsvoorstellen SOPA en PIPA voor onbepaalde periode uit ('tot er bredere steun kon gevonden worden'). Maar de strijd is zeker niet gestreden. De komende maanden ligt ook de 'stille machtsgreep' van het ACTA-verdrag op tafel. En aangezien de globale socio-economische omstandigheden achteruit blijven gaan kunnen we verwachten dat ook brede sociale bewegingen in het algemeen hun agitatie zullen verscherpen en hun nieuw verworven medium met hand en tand zullen verdedigen. De rol van het internet als medium van vrije communicatie is dan ook van niet te onderschatten belang de komende jaren. Dat medium beschermen tegen censuur is daarom ook een belangrijke inzet in komende sociale en politieke conflicten.

(Persbericht van 29 januari)

Waarom de staking tegen de regering-Di Rupo steunen?

De linkse Vlaamsgezinden van de V-SB steunen de acties van 30 januari a.s. tegen de rechtse regering-Di Rupo. Het is onbegrijpelijk dat bepaalde Vlaams-nationalisten, die telkens herhalen dat de huidige regering geen Vlaamse meerderheid heeft en daardoor in Vlaanderen niet democratisch gelegitimeerd is, dergelijk voor de meerderheid der Vlamingen nefast beleid kunnen steunen of zelfs nog schadelijkere maatregelen voorstellen.

De argumentatie om de verhoging van de pensioenleeftijd te legitimeren negeert twee feiten, die zo opvallend zijn dat het moeilijk is te geloven dat deze niet geweten zijn door diegenen die deze argumentatie dag in, dag uit herhalen, ook op de openbare omroep, waarvan men nochtans een evenwichtige berichtgeving zou mogen verwachten: (1) de stijging van de productiviteit, waardoor de herverdeelbare basis vergroot is, en (2) de verhoogde activiteitsgraad in vergelijking met de periode waarin de Sociale Zekerheid werd ontwikkeld, ten gevolge van de massale toetreding van vrouwen tot de arbeidsmarkt in combinatie met de minimale achteruitgang van de activiteitsgraad bij mannen. En waarom worden er trouwens geen maatregelen genomen opdat al die werkgeversorganisaties die pleiten voor langer werken daadwerkelijk oudere werkzoekenden zouden aannemen?

Het klopt dat er grote problemen zijn met de betaalbaarheid van de Sociale Zekerheid en de overheidsbegroting. Deze zijn echter niet te wijten aan de

vergrijzing van de bevolking, maar aan dertig jaar neoliberaal beleid: enerzijds werd de financiële basis van de SZ uitgehold (lonen die niet meegroeien met de productiviteit en grote bedrijven die amper belast worden), en anderzijds werd de banksector gedereguleerd, met de bankencrisis als gevolg. Beide zaken hebben bijgedragen tot de huidige schuldencrisis. Het is onaanvaardbaar dat er geen maatregelen worden genomen om dit in de toekomst te voorkomen en dat de gewone Vlaming (of Waal) voor deze crisis moet opdraaien.

De V-SB vreest dat de acties van maandag niet zullen volstaan en hoopt dan ook dat zij een springplank zullen zijn voor een actievere mobilisatie, waarbij er niet enkel defensief zal worden opgetreden, maar ook duidelijke en wervende eisen voor meer sociale rechtvaardigheid en herverdeling. Tevens hoopt zij dat het hiermee voor steeds meer mensen duidelijk is dat het corporatistisch model op zijn limieten stoot.

VOLGENDE V-SB VERGADERINGEN: Vrijdag 16 maart 20u Vlaams Huis, Drukpersstraat 20 BRUSSEL

Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net

in voorraad:

“V-SB t-shirt”
“Vlaanderen Tegen Racisme”
“Ik ♥ van Brussel”